

[Moesgaard.]

nogenlunde de samme Vilkaar, men dette er ikke Tilfældet under denne Ordning. Jeg har selv som Soldat faaet 55 Øre om Dagen og et Rugbrød hver femte Dag, medens min Sidekammerat havde halv Løn fra sin Stilling. Det er et Forhold, som jeg ikke synes er demokratisk i disse Tider. Jeg mener, at Staten burde betale en passende Løn, navnlig under Genindkaldelse, saa Erhvervene blev fritaget for denne ekstra Udgift, som falder meget ulige ud. Jeg skal dog trods alt alligevel anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Bouet: Det er for mig en personlig Glæde paa mit Partis Vegne at kunne anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse her i det høje Ting. I 1923 var det første Gang, man i Offentligheden beskæftigede sig med den stædse voksende Funktionærklasse, idet der dengang af Indenrigsministeren gennem Socialraadet blev nedsat et Udvalg, som havde til Opgave at undersøge hele Funktionærspørgsmaalet og eventuelt at fremsætte Forslag derom. Der blev da udarbejdet forskellige Lovforslag, af hvilke bl. a. Forslaget om Tilsyn med private Pensionskasser forlængst er vedtaget, medens et Forslag til Lov om Arbejdsløshedsforsikring specielt for Funktionærer aldrig er kommet længere. Men det vigtigste Forslag, som blev udarbejdet af dette Udvalg, angik Retsforholdet mellem Principal og Funktionær. Der var dog paa det Tidspunkt ikke megen Udsigt til, at et saadant Lovforslag skulde se Dagens Lys her paa Rigsdagen, idet Arbejdsgiverne og deres Repræsentanter i Udvalget var imod et saadant Lovforslag ud fra den Betragtning, at Forholdet mellem Principal og Funktionær skulde ordnes de to Parter imellem inden for de enkelte Virksomheder. Fra Socialdemokratiets Side var man ogsaa imod et saadant Lovforslag, idet man havde den Opfattelse, at Funktionærernes Forhold skulde falde ind under den Lovgivning, som i øvrigt angik Arbejderklassen. Tanken var dog dermed ikke slaaet ned, idet de tekniske Funktionærorganisationer stadig arbejdede med Spørgsmaalet og stadig agiterede for det. I Oktober 1937 fremsatte Det konservative Folkeparti da i Folketinget et Forslag til Lov om individuelle Arbejdsaftaler. Da det kom i Udvalg, blev det efterhaanden tiltraadt af de øvrige Partier. Der blev foretaget betydelige Ændringer i det af det konservative Parti forelagte Lovforslag, men det blev altsaa tiltraadt af de andre Partier og blev til Virkelighed til stor Glæde for den danske Funktionærstand. Det

er imidlertid naturligt, at man, naar man lovgiver paa et saadant nyt Omraade, maa have visse Erfaringer for, hvorledes en saadan Lov virker. Loven har jo siden 1941—42 skullet være revideret, men, som Ministeren sagde, har man paa Grund af Forholdene stadig udskudt denne Revision, og Ministeren nedsatte da i 1946 et nyt Udvalg, som har beskæftiget sig med en Revision ud fra de Erfaringer, man gennem Aarene har gjort, dels ved de Domme, der er afsagt af Retterne, dels ved de Mangler, der efterhaanden viste sig at være ved den nugældende Lov. Jeg er derfor meget glad for, at Lovforslaget, naar det nu forelægges i en betydelig bedre Affattelse end den gældende Lov har, kan tiltrædes af alle Partier. Man ser jo ogsaa, hvor hurtigt det gaar her, med kun en kort Omtale af Lovforslaget, og det er kun glædeligt, at man nu er naaet saa vidt, at man erkender, at en Lov om Retsforholdet mellem Principal og Funktionær er en Nødvendighed.

Jeg skal ikke komme ind paa en detailleret Gennemgang af Lovforslaget — Ministeren har jo gjort Rede for, hvad det drejer sig om —, men kun gøre et Par Bemærkninger om enkelte Paragraffer.

I § 1 er der foretaget en Udvidelse, saa at Loven nu faktisk kommer til at omfatte alle Funktionærer undtagen Statens og Kommunernes Tjenestemænd, og det er naturligt, fordi man efterhaanden saavel i Staten som i Kommunen følger Funktionærloven for de Funktionærer, der ikke falder ind under Tjenestemandsløven.

Med Hensyn til Opsigelsesparagraffen, § 2, som der jo ikke er foretaget Ændringer i, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Denne Paragraf, hvorefter Funktionæren kan sige op med 1 Maanedes Varsel, hvorimod Arbejdsgiveren skal give fra 1 til 6 Maanders Opsigelsesvarsel, 1 Maanedes Varsel i de første 6 Maaneder efter Ansættelsen, derefter 3 Maanedes Varsel, stigende til 6 Maanders Varsel efter 9 Aars Ansættelse, var en af de Paragraffer, som Arbejdsgiverne var utilfredse med ud fra den Opfattelse, at man f. Eks. kunde risikere, at de højere Funktionærer i en Virksomhed sagde deres Pladser op paa een Gang og derved stillede Virksomheden i en vanskelig Situation, idet det vilde være umuligt at erstatte disse Funktionærer. Jeg har meget nøje fulgt Funktionærlovens Virkninger gennem Aarene, og jeg tror, jeg tør sige, at denne Frygt har vist sig at være ubegrundet. I hvert Fald er jeg ikke bekendt med noget Tilfælde, hvor denne Frygt har vist sig at være begrundet, og